

Μέσα από τις Μεγάλες Προσδοκίες (1860-1861) θα διαβάσουμε για τη ζωή του μικρού ορφανού Πιπ, η οποία θα αλλάξει για πάντα, μετά από τη γνωριμία του με έναν κατάδικο.

Το τελευταίο μυθιστόρημα που πρόλαβε να ολοκληρώσει ο Ντίκενς είναι Ο Κοινός μας Φίλος (1864-1865), μια ιστορία μέσα από την οποία διακωμωδεί με μεγάλη επιτυχία, τους πλούσιους.

Ο Κάρολος Ντίκενς, ορθότερα Τσάρλς Ντίκενς (Charles Dickens, 7 Φεβρουαρίου 1812 - 9 Ιουνίου 1870) ήταν Άγγλος μυθιστοριογράφος.

Ο Κάρολος Ντίκενς υπήρξε ένας από τους πιο διάσημους Άγγλους μυθιστοριογράφους. Θεωρείται ένας από τους καλύτερους συγγραφείς της Βικτωριανής Εποχής (19ος αιώνας). Η δημοτικότητα του ποτέ δεν μειώθηκε στη διάρκεια της ζωής του και σήμερα ακόμη η εκτίμηση για το έργο του είναι πολύ υψηλή.

Πολλά από τα μυθιστορήματά του, με το έντονο ενδιαφέρον που παρουσίαζαν για την κοινωνική μεταρρύθμιση, εμφανίστηκαν αρχικά στα περιοδικά σε συνέχειες, κάτι που εκείνη την εποχή ήταν πολύ διαδεδομένο. Σε αντίθεση με άλλους συγγραφείς, οι οποίοι ολοκλήρωναν τα μυθιστορήματά τους πριν τα εκδώσουν σε συνέχειες, ο Κάρολος Ντίκενς έγραφε το μυθιστόρημά του και το εξέδιδε συγχρόνως σε συνέχειες. Η πρακτική αυτή προσέδωσε στις ιστορίες του ένα συγκεκριμένο ρυθμό, ο οποίος τονιζόταν από δραματικές στιγμές με αποτέλεσμα το κοινό να περιμένει με ανυπομονησία τη συνέχεια του μυθιστορήματος. Η συνεχής δημοτικότητα των μυθιστορημάτων και των μικρών ιστοριών του είναι τέτοια που δε σταμάτησαν ποτέ να εκδίδονται.

Η δουλειά του έχει επαινεθεί για την καλλιέργεια της πεζογραφίας και τις μοναδικές μορφές που δημιούργησε από συγγραφείς όπως ο Τζορτζ Γκίσινγκ, ο Λέων Τολστόι και ο G. K. Chesterton, αν και άλλοι, όπως ο Χένρι Τζέιμς και η Βιρτζίνια Γουλφ, την επέκριναν για τη

συναισθηματικότητα και την αληθοφάνειά της.

Βιογραφία

Ο Κάρολος Ντίκενς ήταν γιος του Τζον Ντίκενς, δημοσίου υπαλλήλου με μικρό μισθό, που ποτέ δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στα έξοδά του. Όταν τέλος οι δανειστές του τον κυνήγησαν και τον έριξαν στη φυλακή για τα χρέη του, ο νεαρός Κάρολος πληγώθηκε τόσο βαθιά, ώστε πήρε την απόφαση να αγωνιστεί για να γλυτώσει από τη φτώχεια και τα χρέη.

Σε ηλικία δεκαπέντε ετών αναγκάστηκε να διακόψει το σχολείο και να εργαστεί σε εργοστάσιο βερνικιών για να συντηρήσει την οικογένειά του. Από την περιπέτεια αυτή άντλησε πολύτιμες εμπειρίες για το κατοπινό του έργο.

Μια απροσδόκητη κληρονομιά ήρθε να βγάλει τον Τζον Ντίκενς από την φυλακή και να απαλλάξει τον Κάρολο από τη δουλειά που μισούσε. Αφού πήγε άλλον ένα χρόνο στο σχολείο, έπιασε δουλειά στο γραφείο ενός δικηγόρου. Κι αυτή η δουλειά δεν του άρεσε, γι' αυτό έμαθε στενογραφία και έγινε ανταποκριτής εφημερίδος. Κανείς άλλος ανταποκριτής στο Λονδίνο δεν μπορούσε να συγκριθεί με τον Κάρολο Ντίκενς στην ακρίβεια και στην ταχύτητα των ειδήσεων.

Στις διαθέσιμες ώρες του έγραφε διηγήματα, βάζοντας μέσα τα πρόσωπα που γνώριζε, τους ανθρώπους που συναντούσε στο δρόμο και τους τύπους που δημιουργούσε με τη γόνιμη φαντασία του, εμφυσώντας στον καθένα τη γνώριμη πνοή του Ντίκενς. Το πρώτο του έργο, με τίτλο "Σκιαγραφήματα του Μποζ", τυπώθηκε το 1836. Την ίδια χρονιά, ένα άλλο από τα διηγήματά του δημοσιεύθηκε και αποτέλεσε την εκκίνηση της σταδιοδρομίας που επρόκειτο να δικαιώσει τη βαθιά πεποίθηση που είχε από τα πρώτα του παιδικά χρόνια ότι επρόκειτο να γίνει μεγάλος. Το Μάρτιο του 1836 κυκλοφόρησαν τα "Χαρτιά του Πίγκουικ", που έγιναν ανάρπαστα από το αναγνωστικό κοινό. Μετά εκδόθηκε ο "Όλιβερ Τουίστ", εμπνευσμένος από όσα είχε δει και γνωρίσει ο Ντίκενς στις περιοδείες του ως ανταποκριτής εφημερίδος.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων αυτών επιτυχιών του, ο Ντίκενς είχε παντρευτεί την Αικατερίνη Χόγκαρθ και η οικογένειά του μεγάλωσε με γοργό ρυθμό καθώς απέκτησε εννέα παιδιά. Τα οικονομικά του επίσης βελτιώθηκαν πολύ και συνεχώς άλλαζε σπίτι, το ένα πιο μεγάλο από το άλλο.

Η δημοτικότητα του Ντίκενς μεγάλωνε κι αυτή. Έγινε γνωστός στην Αμερική όσο ήταν και στην Αγγλία. Το 1842 διέσχισε τον Ατλαντικό και οι Αμερικανοί τον υποδέχθηκαν με τον χαρακτηριστικό ενθουσιασμό τους. Κι όμως, του νεαρού Ντίκενς οι Αμερικανοί τού φάνηκαν ακαλλιέργητοι και θορυβώδεις, μασούσαν καπνό, είχαν δούλους και δεν σέβονταν την ξένη πνευματική ιδιοκτησία. Δεν δίστασε καθόλου να εκφράσει τις απόψεις του και γυρίζοντας στην Αγγλία έγραψε τις όχι και τόσο κολακευτικές εντυπώσεις από την Αμερική στα "Αμερικάνικα Σημειώματα" (1842) και στο "Μάρτιν Τσάζλγουϊτ" (1843-1844). Το 1843 είχε εκδόσει τα "Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα" που γνώρισε πολύ μεγάλη επιτυχία, ενώ αργότερα ακολούθησε ο "Δαβίδ Κόπερφιλντ".

Ο "Δαβίδ Κόπερφιλντ" (1849-1850) είναι σχεδόν η αυτοβιογραφία του Ντίκενς. Στο έργο αυτό απαθανατίζει τον πατέρα του στο πρόσωπο του κ. Μικόμπερ, και τον εαυτό του στο πρόσωπο του Δαβίδ. Το 1860-1861 εξέδωσε σε σειρές τις "Μεγάλες Προσδοκίες".

Το 1867 μια πολύ δελεαστική προσφορά από την Αμερική τον έκανε να διασχίσει πάλι τον Ατλαντικό. Οι Αμερικανοί τον υποδέχθηκαν μ' ένα ενθουσιασμό άνευ προηγουμένου. Ξέχασαν τα όσα είχε γράψει κάποτε γι' αυτούς, αλλά κι αυτός αναίρεσε εκείνα τα λόγια του. Σ' ένα συμπόσιο που έκανε προς τιμήν του το Τυπογραφείο Ντελμόνικο της Νέας Υόρκης, έκανε μια πολύ εύγλωττη έκκληση για τη φιλία των δύο αγγλόφωνων λαών.

Το 1868 ο Ντίκενς επέστρεψε στην Αγγλία και δύο χρόνια αργότερα, το 1870, πέθανε στο Ρότσεστερ. Η σορός του τάφηκε στο Αββαείο του Γουεστμίνστερ.